

Achter de geraniums zitten is er voor pensionado en wedstrijdvisser Ron Gerla (72) niet bij. Een halve eeuw geleden begon hij met vissen en nog steeds zit hij wekelijks aan het water. Dobbers, hengels en feederkorven knutselt hij zelf in elkaar. In een Woerdense haven vertelt hij al vissend over zijn passie. “Stilzitten is niks voor mij.”

TEKST: JUSTIN BURGGRAAF > FOTOGRAFIE: REIN RIJKE

EEN HALVE EEUW VISERVARING

Ron knutselt veel en is trots op zijn zelfgemaakte viskist, die hij al sinds 1984 heeft.

>> MADEN GOED HOUDEN

Iedere week fietst Ron 42 kilometer om bij de hengelsportwinkel een bakje maden te kopen. Na al die moeite wil hij zijn aas natuurlijk wel goed houden en daar heeft hij een trucje voor. "Bij veel supermarkten kun je op de groenteafdeling een soort gaaszakjes kopen om fruit in te bewaren. Daar doe ik de maden in, dan spoel ik ze goed schoon onder de kraan en vervolgens slinger ik de zak net zo lang rond tot ze helemaal droog zijn." Vervolgens bewaart Ron ze in hetzelfde bakje met eventueel nog wat maismeel erbij. "Zo blijven ze langer goed én zijn ze schoner, zodat ze niet zuur worden."

Omdat Ron geen mobiele telefoon heeft, hebben we voor de zekerheid afgesproken om hem bij zijn huis te ontmoeten en vandaar naar het viswater te vertrekken. "Dat soort moderne apparaten is niets voor mij. En als iets goed werkt, waarom zou je het dan vervangen?", zegt hij grijnzend terwijl hij zijn 40 jaar oude vaste stok uit het foedraal haalt. Omdat op zijn vaste plek al een visser zit, is Ron uitgeweken naar een stuk haven waar hij normaal nooit komt. "Geen probleem. Het water is van ons allemaal en hier zit ook heus wel een visje", klinkt het positief.

ZELFGEMAAKT MATERIAAL

Ook zijn viskist gaat al flink wat jaartjes mee. Ron bouwde het ding in 1984 samen met zijn schoonvader, inclusief wielen, verstelbare poten, ingebouwde waterpas, aastafels, steunen, opbergvakken en inklapbare rugleuning. "Eerst was hij helemaal van lichtgewicht aluminium, maar in de loop der tijd heb ik wel het nodige moeten vervangen. Hij werkt nog steeds perfect",

'TOT IK MIJN VROUW LEERDE KENNEN, HAD IK HELEMAAL NIKS MET VISSSEN – DAARNA IS HET UIT DE HAND GELOPEN'

zegt hij het trots terwijl hij ieder vakje en luikje van het vernuftige stuk huisvlijt laat zien. "Zie je die afsteekrol-ler?", wijst hij op de al even handige hengelsteun. "Ook zelf gemaakt, van twee verfrillers. Het foedraal heb ik van tentdoek gemaakt. Echt aan alles is gedacht."

GELEERD VAN SCHOONVADER

Minstens drie keer per week is Ron aan de waterkant te vinden en na 50 jaar vindt hij het nog altijd even leuk. "Iedere dag is anders, want vissen zijn levende wezens

duus je weet nooit waar ze zitten en wat ze die dag willen hebben." Dat de Woerdenaar zo verslingerd raakte aan het vissen, dankt hij aan zijn schoonfamilie. "Tot ik mijn vrouw leerde kennen, had ik helemaal niks met vissen. Ik weet nog dat ze me in het begin waarschuwde: zeg niet in mijn vaders bijzijn dat vissen niet leuk is, want dan heb je het meteen verpest bij hem. Toen we eenmaal verloofd waren, nam hij me een keer mee naar de waterkant. Daarna is het heel snel heel hard uit de hand gelopen", lacht Ron.

SOCIALIZEN EN SLAPEN

Vissen is voor Ron ook een sociaal gebeuren. Hij praat graag, lacht de hele dag en bijna iedere voorbijganger kan rekenen op een babbeltje. "Lekker ouwehoeren is voor mij minstens zo belangrijk. Soms vis ik weleens een wedstrijd en vang ik een paar mooie brasems. Dan is mijn dag al goed en loop ik even een rondje langs het parcours om bij te kletsen met bekenden." Ontspannen als hij is, gebeurt het soms ook dat Ron in slaap valt tijdens het vissen. "Dan hoor ik bij een wedstrijd ineens:

Ron, Ron, je hebt beet! Vaak duurt het maar een paar seconden hoor. Dan word ik wakker, zie ik de blauwe hemel en weet ik: ah, ik ben gelukkig aan het vissen."

'OVERLOOD'

Terwijl Ron de ene anekdote aan de andere anekdote rijgt, blijft het verdacht stil aan de andere kant van zijn hengel. "Jullie zullen wel denken: die ouwe vent met al zijn grote praatjes, maar ondertussen vangt hij niks", grapt hij. Toch slaat de twijfel toe, want op zijn vaste stek vangt hij doorgaans achter elkaar vis. "Hier moeten ze ook zitten", klinkt het volhardend. "Dan nog maar een balletje voer erbij, al heb ik toch niet te zuinig gevoerd." Ron besluit 'overlood' te gaan vissen, waarbij de dobber van een iets te zwaar gewicht wordt voorzien. "De haak ligt nu op de bodem en die trek ik driftend over de voerplek. Dat lokt vaak aanbeten uit", licht hij toe.

MUNTJE OPGOOIEN

Helaas lijkt ook deze aanpak niet te werken. Ron blijft evenwel opperbest gehumeurd en kletst vrolijk door.

>> VLIERHOUTEN DOBBERS

Ron bouwt zijn dobbers meestal van balsahout, maar soms ook van vlierhout. "Vlierstruiken vind je bijna in ieder parkje", zegt hij terwijl hij de bosjes inloopt. "Kijk daar staat er al één." Hij pakt een scheut en laat zien hoe het werkt. "Vlierhout is superzacht en heeft een veel hoger drijfvermogen. Daardoor kan je met een kleinere dobber zwaarder vissen. Het hout is wel bewerkelijk, maar omdat bijna iedereen wel zo'n struik in de buurt heeft is het een goedkope manier om je eigen dobbers te bouwen."

Op de tweede stek begint het al snel te lopen.

"Ook dat is het leuke aan witvissen: of het nou goed loopt of juist niet, je bent in je hoofd altijd al bezig met de volgende stap." Nu aanbeten uitblijven, kan hij wel mooi zijn vele bouwsels laten zien. Want ook knutselen doet Ron meerdere keren per week. "Om 7 uur 's ochtends ga ik eerst trainen in de sportschool en als ik vervolgens om acht uur thuis kom, kijk ik wat het weer doet. Regent het, dan duik ik de schuur in en bouw ik dobbers en feederkorven. Bij mooi weer gooi ik een muntje op voor de keuze tussen de feeder of vaste stok."

BIJNA VERDRONKEN

Als even later een kennis en mede-pensionado komt informeren naar de vangsten, blijkt Ron ook over hem een mooi verhaal te hebben. "Laatst heb ik praktisch zijn leven gered. We zaten samen te vissen, hij stond op en ging ineens out. Viel-ie zo voorover in het water. Krijg iemand dan maar eens op de kant", blikt hij terug. "Uiteindelijk kreeg ik het voor elkaar door mijn eigen ge-

wicht achterover te gooien. Lag hij meteen bovenop mij – hij doorweekt, ik ook nat." Zijn kennis haakt in: "En dat in coronatijd hè? Dat was duidelijk geen anderhalve meter, dus Ron heeft zich toen mooi niet aan de regels gehouden." De mannen lachen het samen uit.

DUNNERE LIJN

Omdat er na twee uur vissen nog geen teken van leven is, besluit Ron te verkassen. "Dat is eigenlijk tegen mijn natuur, maar we willen toch vis op de foto." Onderweg vertelt Ron dat zijn visserij in vijftig jaar eigenlijk nauwelijks is veranderd. Nieuwe materialen en theorieën zijn niet aan hem besteed en hij vangt ook gewoon zijn visjes. Wel bekend Ron dat hij dunner is gaan vissen, want moderne lijnen zijn stukken beter van kwaliteit. Verder gebruikt hij vier grams dobbers en het liefst een haakmaatje 10. "Als alles goed is uitgelood, blijft de weerstand hetzelfde. En op een grote haak past meer aas, dus dan vang je automatisch grotere vissen."

ZIJN VISSERIJ IS IN 50 JAAR NAUWELIJKS VERANDERD, MAAR BIJ WEDSTRIJDEN STAAT RON NOG STEEDS ZIJN MANNETJE

GEHEIMTIP

Op zijn nieuwe stek loopt het gelukkig meteen. "Zie je dat ik heus wel kan vissen?", lacht Ron, die ondanks zijn gedateerde materiaal ook bij wedstrijden zijn mannetje staat. Voor beginnende wedstrijdvisser heeft hij wel een aantal tips. "Trainen, trainen, trainen – dat is mijn voornaamste geheim. En goed peilen is ook heel erg be-

langrijk. Dat gaat bij beginners vaak fout. Probeer daarnaast te variëren: als het niet loopt, ga dan overlood of juist zwevend vissen. Krijg je wel aanbeten maar haak je niks, dan kun je de knijpgewichtjes verder uit elkaar schuiven. Vallen de aanbeten weg, gooi dan regelmatig wat casters op je stek." Als we even later afscheid nemen, besluit Ron nog even door te vissen. "Het loopt net lekker, het is daarom zonde om nu weg te gaan."

>> BEHOUD TOPSTEKKEN

Jachthavens zijn 's winters topstekken. Zorg dat dit zo blijft door je bij het vissen in een haven altijd netjes te gedragen en zeker geen overlast te veroorzaken. Dit klinkt wellicht als een open deur intrappen, maar helaas zijn in diverse havens sportvissers niet meer welkom als gevolg van overlast en misdragingen.